

Hoe een dorpspummel met twee Lidl-zakken met 160.000 euro bij Neil Young stond

SERIE UITGELICHT

14 mei 2019 om 11:03 door Ron Buitenhuis

„Zegt m'n schoonvader: 'Ik geloof dat het tijd wordt dat mijn platen naar jullie in Asenray verhuizen.' Afbeelding: Jan-Paul Kuit

Hij was chef 'dozenschuiven', maar zijn hart klopte voor de hardrockmuziek. De rebel in Roger Rutten won het van de verlegen dorpspummel. Ooit stond hij met 160.000 euro in twee Lidl-zakken voor Neil Young, nu is hij dé agent van 105 tributebands.

Ik was 12 jaar en moest om 18.00 uur bij de voetbaltraining bij RIOS zijn. Het was al vijf voor zes, en toch was ik niet weg te branden bij de radio, want ik wilde per se *The Final Countdown* van de band Europe in de Top 40 horen. Niet bepaald een nummer dat je met een echte hardrocker zoals ik associeert. Zo zullen de meeste mensen ook niet geloven dat ik als kind een superverlegen dorpspummel was en dat de nerd in mij nog altijd gek is van vogels spotten. Tja, ieder mens heeft zo zijn *guilty pleasures*. Toch is bij *The Final Countdown* m'n sociale en muzikale ontwikkeling begonnen. Vanaf toen werd de pummel uit Hingen gaandeweg een rebel.

James Last

Ik kom uit een gezin waar James Last en Heino de maat sloegen. Gelukkig draaide m'n oudere broer al Queen en Kim Wilde. Van Europe was het een kleine stap naar de hardrock van Thin Lizzy en Iron Maiden. Later werd het nog ruiger tot aan heavy- en deathmetal aan toe. Het was ook de tijd dat de heilige drie-eenheid 'gitaar-meisjes-bier' in m'n leven kwam. M'n ouders hielden hun hart vast... en hun oren dicht. Ik zat op het vwo, maar eindigde op de havo. Via m'n neef Henk Hover kreeg ik m'n eerste elektrische gitaar, zo'n nep-Gibson. Het was letterlijk een klerheerrie bij ons thuis.

Toepen

Ik zat in een rockbandje, liet m'n haren groeien en op m'n zeventiende reisde ik al naar heavymetal festivals, zoals Dynamo in Eindhoven. Op school was ik een van de 'rockers van het schoolplein', ik begon mijn plek te vinden! Ik ging uit in de alternatieve discotheek Stoba in Echt en ging in de horeca werken (Stoba, de Vagant). In die tijd bralde ik er behoorlijk op los. Ik was bijna twintig en wist nog steeds niet wat ik wilde worden. Dan maar naar de heao in Sittard, ook om aan de verwachtingen van m'n ouders te voldoen. Maar na drie maanden zat ik de hele dag in de kantine te toepen. Uiteindelijk werd het hts, de logistieke richting.

Sjans

Ik heb altijd al iets met cijfertjes gehad. Als ik een trap oploop tel ik de treden en toen ik bij de Stoba werkte rekende ik: 1500 man binnen, de helft meisjes, stel dat 5 procent me leuk vindt, dan heb ik 37,5 keer kans op sjans. Dat cijferfetisjisme tekent ook een tegenstrijdigheid in me. Aan de ene kant voel ik me de vrije jongen die met z'n lange haren in de wind onaangepast wil zijn, aan de andere kant huist er een heel gestructureerde boekhouder in mij.

Dozenschuiverij

Na de hts heb ik 22 jaar in de logistiek gewerkt, onder meer bij Arvato, de grote distributeur van de Sony Playstation in Europa. We begonnen met 50 man en groeiden naar 1500 medewerkers. Ik werd verantwoordelijk voor het magazijn, stuurde 800 mensen aan en zat in het managementteam. Maar die baard en die lange paardenstaart strookten natuurlijk niet met m'n positie in die wereld. Bovendien stond ik tijdens de kerstborrel liever tussen de mannen van de vloer in het rookhok. Ik heb er jaren met plezier gewerkt, maar ergens knaagde in m'n achterhoofd de vraag: wil je de rest van je leven chef dozenschuiverij blijven?

Neil Young

In die jaren werkte ik al als vrijwilliger bij poppodium De Bosuil in Weert. Van glazenspoeler groeide ik door tot medeprogrammeur. Ik heb gaandeweg talloze bands mogen contracteren. De grote man van Bospop, Peter Verkennis, vertrouwde me dusdanig dat ik ooit door heel Limburg de opbrengst van de voorverkoop mocht gaan ophalen. Aan het eind van de dag liep ik met 160.000 euro cash in twee Lidl-zakken. Het was het moment dat ik oog in oog met Neil Young kwam te staan. Hij zei 'hi' en ik stamelde 'hallo'. Raar hè, meer kwam er niet uit.

Betaalbaar

Via m'n netwerk als programmeur organiseerde ik steeds vaker concerten en kleine festivals met tributebands. Een jaar of drie geleden werd het een ware hype, van AC/DC tot ABBA en van Pink Floyd tot Metallica. Waarom? Omdat goede tributebands kwaliteit leveren, tegen bedragen die de fans nog kunnen betalen. Ik bedoel, als je al honderd euro moet neerleggen om de echte Eddy Vedder (frontman van Pearl Jam, red.) te zien...

Woodstock

In november 2017 heb ik de stoute schoenen aangetrokken en heb ik ontslag genomen om verder te gaan als TIRR Music Agency, hét bookingbureau voor hardrock tribute- en coverbands. Vrienden hebben het gekscherend vertaald als The Incredible Ruige Rutten. Inmiddels vertegenwoordig ik 105 bands en organiseer festivals als Tributeland in Eindhoven en - nu het vijftig jaar geleden is - Tribute to Woodstock. Twaalf tributebands, van CCR en Janis Joplin tot The Who en Jimi Hendrix, voor 25 euro. Zeg nou zelf... da's een koopje. Niettemin verdien ik een goede boterham aan het hele tributegebeuren. Maar een grote droom is nog ooit het managen van een originele band/artiest en die te begeleiden naar de grote doorbraak. Authentieke muziek is toch het summum. Laat ik zo zeggen, je hebt bloemen en namaakbloemen. Van buiten zie je vaak het verschil niet, maar de ene ruikt en de ander niet.

Schoonvader

De stap naar een eigen bedrijf heb ik mede te danken aan m'n vrouw Andrea. Zij heeft me altijd gestimuleerd. Ze komt zelf uit een muziekgekke familie. Haar vader Jos heeft 25 jaar een kroeg gehad in Melick en in die jaren een collectie van wel 3500 elpees en 2000 singeltjes bijeen gespaard. Van Freddy Quinn tot The Who. Een tijdje terug belde hij op, zegt ie: ik geloof dat het tijd wordt dat de platen naar jullie in Asenray verhuizen. Toen moest ik drie keer slikken. Ik voelde me als schoonzoon vereerd en gewaardeerd. Het wil wat zeggen als iemand jou zijn passie en levenswerk toevertrouwt.